PREA SUBLIMA MEA MISIUNE

POUL ANDERSON

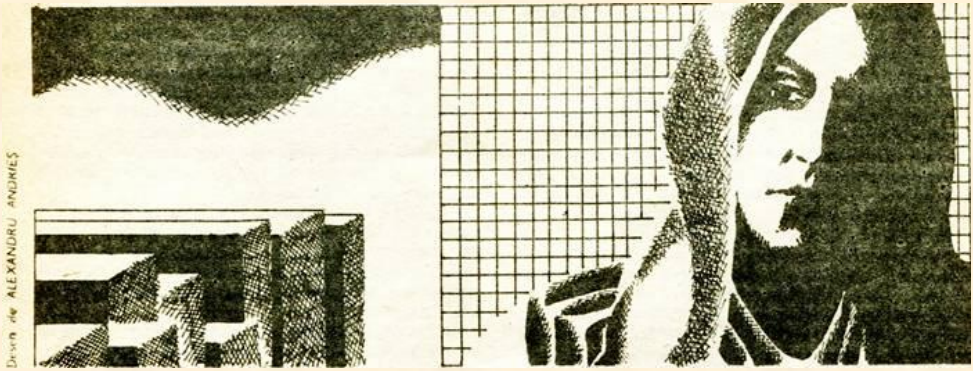

Ne-am întîlnit pe linie de afaceri. Firma lui Michaels dorea să construiască o sucursală pe coasta periferică a Evanston-ului şi descoperise că titlurile unora dintre cele mai promiţătoare terenuri erau în posesia mea. Mi-au făcut o ofertă avantajoasă, eu însă m-am încăpăţînat să refuz. Au mărit oferta, am rămas la fel de încăpăţînat. În cele din urmă m-a contactat însuşi şeful. Nu era chiar în toate privinţele aşa cum mi-l îmaginasem. Agresiv, bineînţeles, dar într-un mod atît de politicos încît nu ofensa, iar manierele lui erau evident mai mult cuviincioase, lăsînd arareori să se ghicească lipsa unei educaţii riguroase. Lipsa aceasta o recupera cu repeziciune, atît la cursuri serale şi intensive, cît şi printr-o lectură nepotolită, devoraroare.

Cît am perfectat afacerea, am ieşit în oraş să bem ceva. M-a condus într-un bar care avea un nu ştiu ce din aerul Chicago-ului: liniştit, ponosit, fără tonomat sau televizor, cu un raft plin de cărţi şi cîteva seturi de şah, fără moftangiii şi ciudaţi care de obicei infestează astfel de localuri. În afară de noi, mai erau doar vreo şase clienţi: un tip, gen profesor emerit, se vîrîse printre cărţi, nişte indivizi făceau politică cu o oarecare abilitate, un tînăr polemiza cu barmanul dacă Bartok era mai original decît Schoenberg sau viceversa. Am găsit într-un colţ o masă şi am cerut nişte bere daneză. I-am explicat lui Michaels că, într-un fel sau altul, nu-mi păsa atît de bani, cît mă opuneam ca nişte terenuri frumoase de ţară să fie răscolite de buldo-

zere pentru a ridica în loc încă una din suburbiile acelea cromate. Michaels şi-a umplut pipa înainte de a-mi răspunde. Era un bărbat uscăţiv, ţeapăn, cu bărbia lungă şi nasul roman, cu părul grizonat şi ochii întunecaţi, lucitori.

— Nu v-a explicat reprezentantul meu? m-a întrebat. Noi nu vrem să construim un şir de cocioabe identice. Ne-am hotărît pentru vreo şase proiecte de bază, cu variantele lor, să le amplasăm într-o aşezare... cam de felul acesta...

A scos un creion şi nişte hîrtie din buzunare şi a început să schiţeze. Pe măsură ce vorbea, accentul străin devenea tot mai puternic. Fluenţa însă şi o păstra. Şi-a susţinut punctul de vedere mai convingător decît o făcuse oricare dintre reprezentanţii săi.

Volens-nolens, îmi spunea, sîntem la mijlocul secolului XX şi producţia de masă avea să se instaureze definitiv. O comunitate nu trebuie neapărat să fie mai puţin atrăgătoare pentru că este în întregime prefabricată; ci, dimpotrivă, ar putea dobîndi la urma urmei unitate estetică. Michaels a continuat să-mi argumenteze cam în ce mod s-ar petrece toate acestea. Nu mă presa prea tare şi conversaţia, treptat, devia.

— Un loc încîntător acesta, am remarcat eu. Cum l-aţi descoperit?

Ridică din umeri.

— Deseori hoinăresc prin împrejurimi, mai ales noaptea. Explorez.

— Nu-i oarecum periculos?

— Nu, prin comparaţie, mi-a răspuns cu o urmă de înverşunare în glas.

— Oh, înţeleg că nu v-aţi născut aici.

— Nu. Am venit în Statele Unite doar prin 1946. Sînt ceea ce îndeobşte numiţi un I.D., individ dezrădăcinat. Am devenit Thad Michaels pentru că mă săturasem să tot silabisesc Tadeusz Michalkowsky...

În general, Michaels vorbea foarte rar despre sine. Mai tîrziu am aflat de la nişte concurenţi plini de admiraţie şi invidie cîteva detalii despre succesele sale precoce în afaceri. Unii dintre ei încă nu credeau că este posibil să vinzi o casă cu încălzire centrală cu douăzeci de mii de dolari şi să scoţi şi profit. Nu era rău deloc pentru un emigrant fără un ban în buzunar. Am verificat şi am aflat că fusese admis în ţară datorită unei vize speciale, oferită pentru serviciile aduse armatei S.U.A. în ultimii ani ai războiului din Europa. Acele servicii ceruseră nervi de oţel şi o inteligenţă iute.

În timp, relaţia noastră a devenit tot mai complexă. I-am vîndut terenurile dorite. Am continuat să ne vedem, uneori la local, alteori în apartamentul meu de burlac, de cele mai multe ori la vila lui, pe malul lacului. Avea o uluitoare soţie blondă şi doi băieţi dezgheţaţi şi binecrescuţi. Cu toate acestea, rămînea un om singuratic, iar eu îi satisfăceam nevoia de

prietenie.

Cam la vreun an după întîlnirea noastră, mi-a istorisit povestea.

Fusesem invitat la cină. După masă am mai zăbovit şi am stat de vorbă. Şi-am vorbit, am tot vorbit. Cînd am înşirat toate subiectele, de la şansele unei răsturnări la următoarele alegeri orăşeneşti, pînă la cele pe care le-ar suporta alte planete dacă ar urma în general un curs al istoriei similar cu al nostru, Amelia s-a scuzat şi s-a dus la culcare.

Era mult după miezul nopţii. Michaels şi cu mine am continuat să povestim. Nu-l văzusem niciodată atît de agitat. De parcă acest ultim subiect abordat, sau doar un anume cuvînt rostit ar fi deschis brusc în faţa ochilor lui o uşă nevăzută. În cele din urmă s-a ridicat, a reumplut paharele cu whisky cu o mişcare nu tocmai sigură, şi, fără cel mai mic zgomot, a păşit pe covorul gros şi verde, de-a lungul camerei, către ferestre. Noaptea era clară şi tăioasă. Am privit oraşul – dungi, păienjenişuri şi întortochieri de culori sclipitoare: rubine, ametiste, smaragde, topaze, iar între ele, fîşia întunecată a lacului Michigan. Se părea chiar că puteam zări nemărginitele cîmpii de dincolo de ape. Deasupra capului, însă, se arcuia cerul, un cristal negru boltit, în care Ursa Mare rămăsese ţintuită pe coadă, iar Orion mărşăluia dea lungul Căii Lactee. Rareori mi-a fost dat să văd o astfel de privelişte, imensă şi îngheţată.

— La urma urmei, a rostit Michaels, ştiu despre ce vorbesc.

Am tresărit, adîncit în fotoliu. Focul din cămin zvîrlea flăcărui albastre. În afară de ele, camera era luminată doar de o lampă cu abajur, astfel încît, mai devreme cînd trecusem prin dreptul ferestrei, am putut vedea şi eu roiul de stele.

M-am înfiorat uşor.

— Ştii, personal?

M-a privit peste umăr; faţa îi era înţepenită.

— Ce ai spune dacă ţi-aş răspunde că da?

A sorbit îndelung din băutură. „King's Ransom" era o licoare nobilă şi liniştitoare, mai ales cînd pămîntul însuşi părea să se cutremure de atîta frig.

— Presupun că ai motivele tale s-o afirmi, şi aştept să văd şi eu care ar fi ele.

Michaels zîmbi strîmb.

— Oh, păi şi eu sînt de pe planeta asta, mi-a răspuns. Şi totuşi... totuşi, cerul e atît de imens şi de straniu... Nu crezi că acest straniu ar afecta oamenii care ar ajunge acolo sus? Nu crezi că s-ar însinua în fiinţa lor

astfel încît, întorşi pe pămînt, să-l poarte în sine, pătruns în carnea şi oasele lor, iar Terra n-ar mai fi niciodată aceeaşi ca înainte?

— Continuă. Ştii că-mi plac plăsmuirile!

Michaels a pornit înainte, s-a răsucit şi brusc a dat băutura peste cap. Gestul acesta violent nu era în genul lui. Nici ezitările dinainte, dealtfel. Vorbea cu un glas aspru, iar accentul străin era puternic, ca la început.

— Foarte bine, atunci, am să-ţi povestesc o... plăsmuire. Este de altfel o poveste de iarnă, rece, pe care, te sfătuiesc să n-o iei prea în serios.

Am tras din trabucul excelent pe care mi-l oferise şi am aşteptat în liniştea de care, se părea, avea nevoie.

Cu ochii în pămînt s-a plimbat puţin înainte şi înapoi în faţa ferestrei. Apoi şi-a turnat în pahar puţin whisky şi s-a aşezat alături. Nu se uita la mine, ci la o pictură de pe perete, un lucru întunecat şi ininteligibil, care nu plăcea nimănui altcuiva. Părea că tabloul îi transmite un fel de îndrăzneală, forţă, căci a început să vorbească repede şi blînd.

— Odată ca niciodată, de mult, foarte demult în viitor, a existat o civilizaţie. Nu ţi-o voi descrie, fiindcă ar fi imposibil. Ai putea să te întorci în timp la arhitecţii piramidelor egiptene şi să le vorbeşti despre oraşul acesta ce se-ntinde la picioarele noastre? Nu vreau să spun că nu te-ar crede, bineînţeles că nu te-ar crede, dar asta nu are nici o importanţă. Vreau să spun că nu te-ar înţelege. Nimic din ceea ce le-ai putea spune nu ar avea pentru ei vreun sens. Iar felul în care oamenii muncesc, gîndesc şi cred, ar fi şi mai puţin comprehensibil decît acele lumini şi turnuri şi maşini. Nu-i aşa? Dacă ţi-aş vorbi despre oamenii din viitor trăind între mari energii orbitoare, sau despre programarea genetică a copiilor, despre războaie imaginare, despre stînci vorbitoare, despre un anume Vînător Orb, ai putea să nu simţi absolut nimic, dar de înţeles, în mod sigur nu ai înţelege nimic. Aşa că te rog să-ţi imaginezi doar de cît de multe mii de ori s-a învîrtit planeta în jurul Soarelui, cît de adînc îngropaţi şi uitaţi sîntem noi, cei de acum; şi tot aşa să-ţi mai imaginezi că aceasta altă civilizaţie gîndeşte în sisteme atît

de străine nouă, încît ignoră orice limitare a logicii şi a legilor naturale ajungînd pînă la descoperirea unui procedeu de a călători în timp.

În timp ce locuitorul comun din acel secol – nu-l pot numi chiar cetăţean, de fapt nu pot folosi nici un cuvînt pe care-l avem la îndemînă acum pentru că ar fi impropriu, locuitorul, deci, cu o educaţie medie, ştie într-un mod foarte vag şi dezinteresat că în urmă cu mii de ani nişte semi-sălbatici au fost primii care au divizat atomul, doar unul sau doi oameni au poposit cu adevărat pe aici, au umblat printre noi, au studiat, au clasificat şi au catalogat, au cartografiat şi s-au întors între ai lor cu un stoc de informaţii pentru Creierul Central, dacă-l pot numi astfel. Nimeni altcineva în afară de aceşti doi, trei specialişti nu este interesat de noi, mai mult decît te priveşte pe tine, să zicem, arheologia Mesopotamiei timpurii. Înţelegi?

Michaels şi-a aţintit privirea în paharul pîntecos din mînă, uitînd-o acolo, de parcă băutura din el ar fi fost un fel de oracol. Liniştea se adîncea.

— Foarte bine, am spus. De dragul poveştii am să accept premisele. Călătorii aceştia în timp presupun că sînt de neobservat. Au anumite tehnici de deghizare şi aşa mai departe. Nu cred că ar vrea să-şi schimbe propriul lor trecut.

— Oh, nu-i nici o primejdie de aşa ceva, mi-a replicat Michaels. Problema e că nu ar afla prea multe dacă ar susţine peste tot că aterizează din viitor. Închipuieşte-ţi numai!

Am chicotit.

Privirea lui Michaels s-a umbrit.

— În afară de cel ştiinţific, m-a interogat, poţi ghici ce alt folos ar putea avea o astfel de călătorie în timp?

— Păi, am încercat eu, comerţul cu obiecte de artă, sau cu resurse naturale. Să te întorci la epoca dinozaurilor şi să scotoceşti după fier, înainte ca omul să fi apărut şi să fi pustiit minele cele mai bogate.

Michaels a clătinat capul.

— Mai gîndeşte-te. Nu şi-ar dori decît un număr limitat de statuete minoice sau de vase Ming, sau de hegemoni pitici mumifiaţi, din lumea a treia. Şi toate astea mai ales pentru muzeele lor. Dacă „muzeu” este un termen destul de potrivit. Îţi spun doar, ei nu sînt ca noi. Cît priveşte resursele naturale, sînt dincolo de punctul în care ar avea nevoie de ele; şi le fabrică pe ale lor.

S-a oprit puţin, o pauză ca înaintea unui plonjon final. Şi apoi:

— Care era colonia aceea penitenciară pe care a abandonat-o Franţa?

— Insula Dracului?

— Da, asta era. Îţi poţi imagina răzbunare mai cumplită pe un criminal condamnat decît aceea de a-l „abandona”, de a-l izola în trecut?

— Cum? Păi, aş crede mai degrabă că ei ar fi ajuns dincolo de orice noţiune de răzbunare, sau chiar de intimidare prin exemple oribile. Pînă şi în secolul nostru sîntem conştienţi că asta nu are nici un efect!

— Eşti sigur? m-a întrebat calm Michaels. Alături de dezvoltarea criminologiei „progresiste” de azi, nu există şi o creştere corespunzătoare a criminalităţii însăşi? Te mirai mai deunăzi cum de îndrăzneam să mă plimb noaptea pe străzi singur. Mai mult, pedeapsa este considerată un gen de purgaţie a societăţii luată ca întreg. Acolo în viitor ţi s-ar spune că execuţiile publice au redus procentajul de crime, care, altfel, ar fi fost încă şi mai ridicat. Mai important decît asta este faptul că li se pare că, într-o oarecare măsură, aceste spectacole au făcut posibilă naşterea adevăratului umanism al secolului al XVIII-lea.

Sprînceana lui Michaels s-a înălţat sardonic;

— Sau cel puţin aşa susţin ei acolo, în viitor. Nu importă dacă au dreptate ori nu, sau doar caută o explicaţie raţională pentru vreo reminiscenţă degradantă din civilizaţia lor. Ceea ce trebuie să iei de bun este că îşi trimit criminalii cei mai înrăiţi în trecut.

— Destul de neplăcut pentru trecut, am remarcat eu.

— Nu. Nu tocmai. Şi asta pentru o scrie de motive, incluzînd faptul că tot răul pe l-ar putea ei provoca s-a întîmplat deja... La naiba! Engleza nu e făcută pentru a exprima astfel de paradoxuri. Totuşi, ceea ce contează este să ţii minte că ei nu irosesc tot acest efort pentru răufăcătorii ordinari. Trebuie să fii un criminal foarte deosebit pentru a merita exilul în timp. Şi totdeauna clasificarea unei crime ca fiind cea mai condamnabilă depinde de momentul istoric în care a fost comisă. Crima, banditismul, trădarea, erezia, contrabanda cu droguri, sclavia, tot pomelnicul, toate au fost pe rînd condamnate la pedeapsa capitală în anumite epoci, tolerate în altele şi chiar încurajate în mereu alte epoci. Gîndeşte-te la trecut şi vezi dacă nu am dreptate.

L-am privit un timp, oboservînd

cît de adînci îi erau ridurile pe obraz şi dîndu-mi seama că la vîrsta lui nu ar trebui să fie atît de cărunt.

— Foarte bine, am spus. De acord. Dar un om din viitor, posedînd atîtea cunoştinţe, n-ar...?

Michaels şi-a trîntit paharul pe masă.

— Ce cunoştinţe? a izbucnit. Pune-ţi mintea la contribuţie! Imaginează-ţi că ai fi abandonat gol şi singur în Babilon. Cît ştii din limba şi istoria Babilonului? Cine este regele din „prezent" al Babilonului, cît va mai domni şi cine îi va fi urmaş? Care sînt legile şi obiceiurile de care trebuie să asculţi? Eventual îţi aminteşti că asirienii sau persanii sau alţii vor cuceri Babilonul şi va fi iadul pe pămînt. Dar cînd? Cum? Războiul în curs este doar o hărţuială de graniţă sau o bătălie decisivă? Dacă-i aşa, va cîştiga Babilonul? Dacă nu, care vor fi termenii de pace impuşi? Păi nu găseşti douăzeci de oameni astăzi să-ţi poată da un răspuns corect la întrebările astea, fără să-l caute prin cărţi! Şi, unde mai pui că tu nu eşti unul dintre aceştia, şi nu ţi s-a lăsat nici o carte!

— Cred, am spus rar, că de îndată ce aş învăţa destul din limbă, m-aş îndrepta spre cel mai apropiat templu şi i-aş spune preotului că ştiu să confecţionez focuri de artificii.

Michaels a rîs, puţin amuzat.

— Cum? Adu-ţi aminte că eşti în Babilon. Unde găseşti sulf şi salpetru? Chiar dacă îl faci pe preot să înţeleagă ce vrei, cum alcătuieşti compoziţia unui praf care să ia foc cu adevărat, în loc să fîsîie puţin? E o artă în toată legea şi asta, ca să ştii şi tu! Ce dracu, n-ai obţine nici măcar un loc de marinar pe un vas; ai fi norocos dacă ai sfîrşi prin a freca puntea. Mai degrabă sclav la cîmp, este o carieră probabilă! Nu-i aşa?

Focul în cămin se stinsese aproape.

— Ştii, aleg cu grijă epoca... Michaels se uita pe fereastră. Văzută de la locurile noastre, reflecţia luminii în geam eclipsa stelele, astfel încît simţeam doar adîncimea nopţii de afară.

— Cînd un om este condamnat la exil, a continuat Michaels, toţi experţii se adună, arătînd cam cum ar fi perioadele istorice în care sînt specializaţi fiecare în parte, ce efect ar avea ele asupra acelui individ anume. Poţi să vezi cum un tip de intelectual pretenţios, lăsat în Grecia homerică ar găsi că aceasta-i un adevărat coşmar, în timp ce un tip de necioplit s-ar descurca destul de bine, sfîrşind chiar prin a deveni un războinic respectat. Dacă necioplitul nu a fost cel mai crîncen dintre criminali, ar putea să fie abandonat chiar lîngă palatul lui Agamemnon, fiind expus la nimic mai mult decît la pericol, incomoditate şi dor de casă. Oh, Dumnezeule, dorul de

casă... a şoptit Michaels.

Atîta amărăciune se adunase în el cît a povestit, încît am încercat să-l calmez cu o remarcă destul de prozaică:

— Trebuie să imunizeze condamnatul la toate bolile trecutului, altfel ar fi doar o condamnare la moarte ceva mai sofisticată.

Pupilele lui Michaels m-au fixat din nou

— Da, mi-a răspuns el. Şi, bineînţeles, serul de longevitate este încă activ în venele sale. Oricum, asta-i totul. După ce se întunecă, condamnatul este lăsat într-un loc pustiu, nava dispare, iar el este rupt de toate pentru tot restul vieţii. Ceea ce el ştie este că judecătorii au ales o epocă cu astfel de caracteristici încît, în mod firesc, pedeapsa pe care o implică este pe masura vinei sale.

Liniştea ne-a acoperit încă odată, ticăitul ceasului de deasupra căminului a devenit cel mai zgomotos sunet de pe pămînt de parcă toate celelalte sunete îngheţaseră şi muriseră afara. M-am uitat la cadran. Noaptea era pe trecute, în curînd, spre răsărit, cerul avea să devină palid.

Cînd l-am privit din nou, Michaels mă observa cu o intensitate deconcertantă.

— Care a fost crima ta? am întrebat.

N-a părut luat prin surprindere, a rostit doar plictisit:

— Ce contează! Ţi-am mai spus, crimele unei epoci sînt eroismele altora. Dacă încercarea mea ar fi reuşit, secolele următoare mi-ar fi venerat numele. Dar am dat greş.

— O mulţime de oameni trebuie că au avut de suferit, am spus. O lume întreagă trebuie să te fi urît.

— Asta cam aşa e, a acceptat. Bineînţeles, ceea ce-ţi povestesc este pură fantezie, o plăsmuire, aşa ca să treacă vremea, a adăugat Michaels, aproape imediat.

— Bineînţeles, şi mă prind în continuare în joc, am zîmbit.

Treptat tensiunea ce-l închista a cedat. S-a lăsat pe spate şi şi-a întins picioarele pe covorul acela nemaipomenit.

— Aşa. Dat fiind ce ţi-am povestit, totuşi, cum ai dedus gravitatea vinei mele?

— Datorită vieţii tale dinainte. Cînd şi unde ai fost „părăsit”?

Pe tonul cel mai sinistru ce mi-a fost dat să aud vreodată, Michaels mi-a răspuns:

— Lîngă Varşovia, în august 1939.

— Îmi închipui că nu vrei să vorbeşti despre anii de război.

— Nu, nu vreau.

Totuşi, pentru că discuţia fusese provocată, a continuat să povestească:

Duşmanii mei au făcut oricum o gafă. Confuzia de după atacul german mi-a dat o şansă să scap de poliţie înainte de a fi trimis într-un lagăr de concentrare. Treptat, am aflat care era situaţia. Bineînţeles, nu puteam anticipa nimic. Nici acum nu pot; doar specialiştii ştiu sau se interesează de tot ce s-a petrecut în secolul XX. Dar pe cînd devenisem un recrut în armata germană, mi-am dat seama că eram în partida învinşilor. Aşa că m-am strecurat dincolo, la americani, le-am spus ceea ce am observat, am devenit un fel de cercetaş al lor. Riscant, dar dacă aş fi fost oprit de vreun glonte, ce naiba aş fi avut de pierdut!? Şi n-am fost; restul povestirii este destul de comun.

Ţigara mea s-a stins. Am reaprins-o, căci ţigările lui Michaels nu erau de lepădat. Le comanda special, par avion, de la Amsterdam.

— Grîul străin... am murmurat eu.

— Ce?

— Ştii tu! Ruth în exil. Nu era rău tratată dar tot plîngea după patrie.

— Nu, nu ştiu. Nu cunosc istoria asta.

— E în biblie.

— Ah, da, da. Odată ar trebui să citesc şi biblia. Starea lui Michaels se schimba de la o clipă la alta, recîştigînd siguranţa pe care o remarcasem la început. Şi-a băut whisky-ul într-un gest aproape vesel.

Avea o expresie vioaie şi încrezătoare.

— Da, a spus, aspectul ăsta a fost cu adevarat neplăcut. Nu atît din cauza condiţiilor fizice de viaţă. Fără îndoială că ai stat prin excursii în cort şi ai observat ce repede încetează să te mai deranjeze lipsa apei calde, a curentului electric – toate acele lucruri de care producătorii ne asigură că sînt indispensabile. Aş fi fost fericit cu un reducător de forţă gravitaţională sau cu un stimulator celular dacă le-aş fi avut, dar mă descurc foarte bine şi fără ele. Dorul de casă, asta-i ceea ce te roade. Lucruri mărunte pe care nici nu le-ai luat niciodată în seamă, o mîncare anume, felul în care se mişcă semenii tăi, jocurile pe care le joacă, convenţionalele lor subiecte de conversaţie. Chiar şi constelaţiile. Sînt diferite în viitor, ştii? Soarele a călătorit foarte departe pe orbita sa galactică. Oricum, fie nevoiţi, fie din propria lor dorinţă, oamenii au început prin a migra. Sîntem în fond urmaşii acelora care au suportat şocul migrării. Ne-am adaptat. Eu, cel puţin, am făcut-o.

Michaels s-a încruntat uşor.

— Nu m-aş mai întoarce în viitor chiar dacă aş fi graţiat. Cu felul în care trădătorii ăia conduc treburile...

Am sorbit ultima înghiţitură de whisky, reţinînd un strop între limbă şi cerul gurii, degustînd-o, căci era o licoare minunată, şi l-am ascultat pe Michaels doar pe jumătate atent.

— Îţi place aici?

— Da, mi-a răspuns. Acum deja, da. Am depăşit momentul de criză. Faptul că am fost atît de ocupat în primii ani cu supravieţuirea, şi apoi, după ce am emigrat în S.U.A. cu realizarea unei situaţii stabile, m-a ajutat foarte mult. N-am avut niciodată răgazul pentru autocompătimire. Acum, afacerile mele mă interesează, mă acaparează, din ce în ce mai mult, e un joc fascinant şi-ntr-un mod foarte plăcut, liber de orice urmări penale pentru unele mişcări greşite. Am descoperit aici calităţi pe care viitorul le-a pierdut. Fac pariu că, nici nu-ţi trece prin mipte cît de exotic poate fi acest oraş. Gîndeşte-te! În acest moment, pe o rază de cinci mile în jurul nostru, un soldat face de gardă într-un laborator atomic, un vagabond îngheaţă sub un pod, o orgie se dezlănţuit în apartamentul vreunui milionar, un preot se pregăteşte pentru rugăciunea de dimineaţă, un negustor arab îşi pune la cale afacerile, un spion pîndeşte, un vas din Indii acostează...

Entuziasmul lui Michaels se îmblînzea uşor. Şi-a întors privirea de la fereastră şi de la umbrele nopţii, îndreptînd-o spre dormitoare.

— Şi soţia mea, şi copiii... a rostit cu tandreţe. Nu, nu m-aş mai întoarce, indiferent ce s-ar mai putea petrece.

Am strivit ţigara în scrumieră.

— Te-ai descurcat foarte bine, chiar foarte bine.

Eliberat de starea sumbră de dinainte, Michaels mi-a zîmbit.

— Ştii, am impresia că tu crezi basmul acesta...

— Oh, sigur că da. M-am ridicat şi mi-am întins mădularele amorţite.

— E tîrziu, am spus. Ar fi bine să pornim.

În prima clipă nu şi-a dat seama de nimic. Cînd, în fine, a înţeles, a sărit de pe fotoliu ca o pisică uriaşă.

— Noi?

— Bineînţeles. Am scos un pistol cu tranchilizante din buzunar.

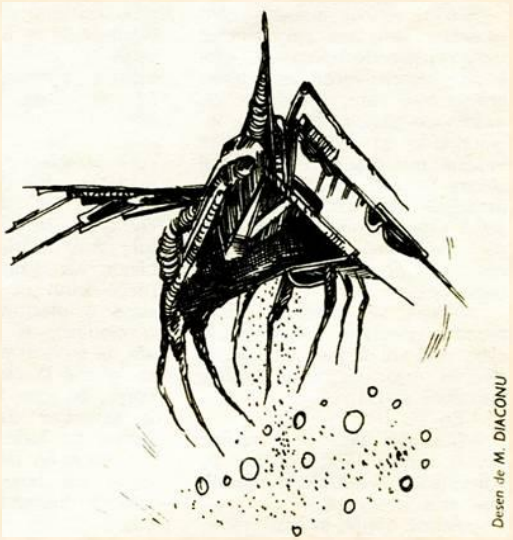

Michaels paralizã.

— Genul ãsta de lucruri, am continuat, nu se lasã niciodatã la voia întîmplãrii. Verificãm întotdeauna. Vino, acum...

Faţa lui Michaels golitã de sînge, împietri.

— Nu, a îngãimat, nu, nu poţi face una ca asta, nu-i drept, faţã de Amelia, de copiii mei...

— Asta, i-am replicat, face parte din pedeapsã!

L-am „abandonat” în Damasc, un an înainte ca Tamerlan sã radã oraşul de pe faţa pãmîntului.

Traducere: IOONA RAUSCHAN